

Novel·la **Jordi Capdevila**

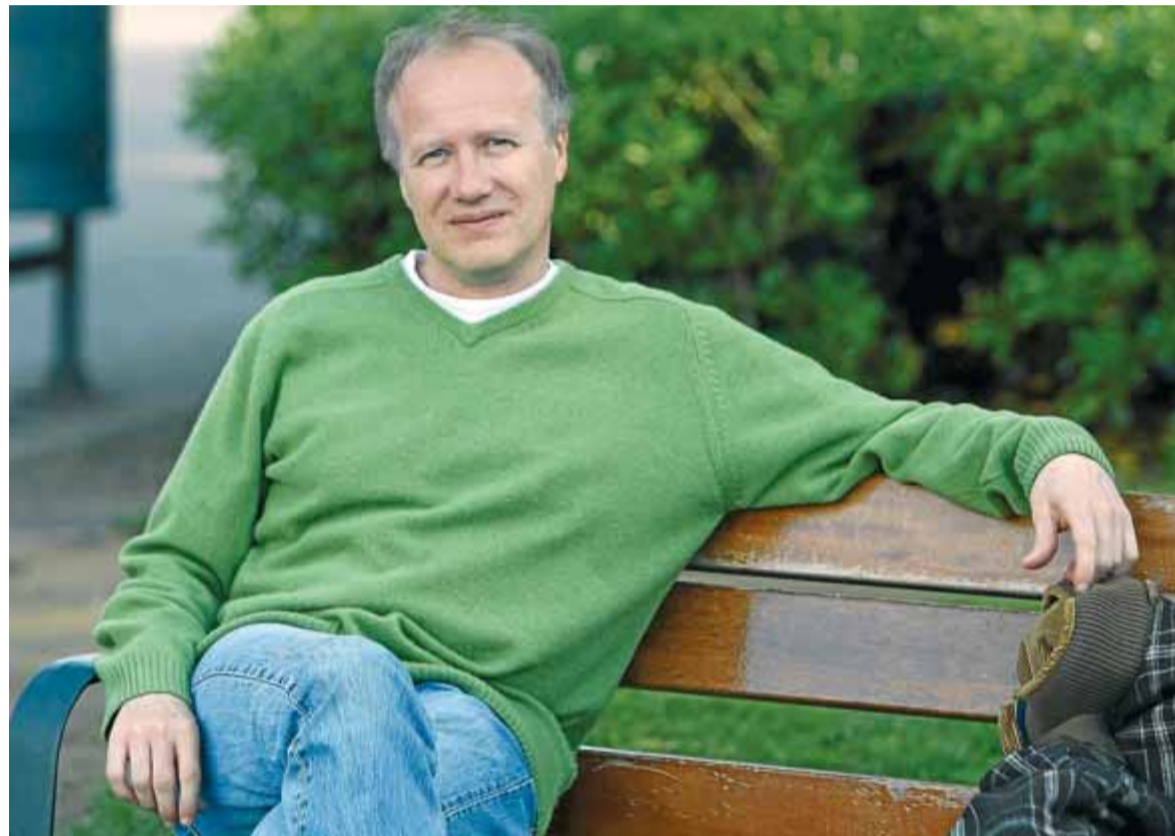
El novel·lista de fons

En un estadi on es fan els Jocs Paralímpics, Hakim, un jove atleta del Marroc, somia aconseguir la glòria. Quan estava a punt d'abastar-la, va alçar "l'únic braç que tenia i va inclinar el cos endavant per entrar victoriós... i va ser en aquell precís moment que, tot d'una, va perdre l'equilibri i va caure just abans de l'arribada".

Aquest incident, que significaria un abans i un després en la vida de Hakim, inicia la setena novel·la de Jordi de Manuel que té com a protagonista el policia nacional Marc Sergiot. L'acció passa en l'escenari d'una Barcelona una mica anestesiada per la crisi que comença a treure el nas i per la delinqüència global que s'hi va assestant. És en ple mes d'agost del 2008 quan el gos que passeja per Collserola un simpàtic metge ja jubilat troba restes humanes recents que creen la sospita d'un tipus monstruós d'assassinat. Aquesta descoberta coincideix amb unes persecucions que acaben amb morts violentes a la zona del Poblenou de Barcelona, que poden estar relacionades amb les despulles trobades a Collserola.

Amb tres protagonistes centrals

La novel·la va avançant en un anar i venir en el temps en relació amb els tres protagonistes centrals: Hakim, que fuig de la pobresa, violència i xafogor del Sàhara marroquí amb el somni de triomfar com a atleta a Barcelona, però a qui un inoportú desmai li fondrà el somni; Zoran, un georgià que es deixa endur pels tentacles del crim organitzat en el tràfic global d'òrgans humans; i Leo Reyes, un ingenu lladre de poca volada de la Barcelona marginal autòctona, que és el que engresca i pateix més tota la història.

Jordi de Manuel ha publicat la setena obra protagonitzada pel policia nacional Marc Sergiot **ORIOI DURAN**

Jordi de Manuel, que maneja com pocs la tècnica de la novel·la negra, retrata amb nitidesa els tres personatges que, per capricis del destí, tenen la necessitat de sobreviure en un infern d'interessos i accions violentes que els superen i els poden abocar a la destrucció. El mateix passa amb els guardians de l'ordre, on trobem Sergiot en plena depressió perquè està sense feina i amb un ajudant que només sospira per entrar en el cos dels Mossos. I

uns Mossos d'Esquadra encara una mica passerells que al final s'hauran de fer càrrec de la investigació de tots els crims.

El fons humà de la novel·la, que aprofundeix en temes punyents com la immigració massiva i la marginació social com a llavors de la delinqüència, manté un ritme trepidant, amb atracaments de poca volada que generen persecucions d'alta cilindrada, morts violentes al carrer, situacions límit i corrupció assassina.

I tot explicat amb un llenguatge directe, planer, a vegades fins i tot poètic, sempre intrigant i amb moltes sorpreses. Un ritme narratiu que fa la novel·la atractiva i excitant, fàcilment llegidora.

És el resultat de la mestria d'un escriptor de fons, tant per la seva trajectòria com per la seva continuïtat, que se supera en cada nou llibre i dignifica un gènere cada vegada més popular i atractiu arreu, com és el de la novel·la negra. *

La mort del corredor de fons
Autor: **Jordi de Manuel**
Editorial: **Edicions 62**
Barcelona, 2012
Pàgines: **270**
Preu: **17 euros**

Poesia **Roger Costa-Pau**

L'escriure és tota la llibertat

Estiula
Autor: **Lluís Calvo**
Editorial: **Labreu**
Barcelona, 2012
Pàgines: **120**
Preu: **13 euros**

Ben bé caçat al vol pocs instants després d'haver tingut aquest *Estiula* a les mans per primer cop (ara farà cosa d'uns mesos), va aflorar un final de poema en prosa que forma part de la secció segona del volum i que diu així: "Però les il·lusions –si no se'n destria el somriure bondadós– són, també, tràgiques. I sols en el límit –la malaltia, el sofriment, la fatiga, la feblesa– i en el domini de la llibertat, l'home esdevé home. En distingir, al mateix temps, el bé i el mal. El judici diví rau, justament, en aquesta llibertat: Jaspers, Kierkegaard." Doncs sí; aquest és un dels múltiples punts de foc lent però perseverant des dels quals

es cou i va creixent la concepció que té de la poesia Lluís Calvo (Saragossa, 1963). I aquí podríem afegir-hi moltes més claredats punyents, com ara la d'aquest altre fragment extret d'un dels poemes més intensos del llibre: "A Estiula les ombres són la rèplica d'una altra ombra més lleu, feta amb la llum de les paraules"... Lluís Calvo ha de ser llegit (assaborit, penetrat) al mateix temps com a poeta i com a assagista (volem dir des d'una entrega militant d'ambicions altes) perquè hi ha un abeuratge ric i indissociable en tota la seva paraula transmesa que en cap cas no pot ser menystingut. Penetrin ara mateix en el valuós epíleg

que el també poeta Jaume Pont redacta en forma d'estudi meticulós a propòsit de l'obra calviana i es faran una idea clara de la dimensió que arriben a prendre les coses que escriu aquest poeta decididament hipèric a través de l'itinerari dels més de quinze llibres que ha anat publicant fins ara, sempre al costat –insistim-hi– de l'aportació feta des d'un pensament obert, desmitificat, lliure i revelador d'alt voltatge... Ha de ser manifestat, així mateix, que en el seu text, Pont aconsegueix una fita mereixedora de tots els aplaudiments (més encara avui, tal com van les coses, en un país com aquest nostre, que continua entestat a donar l'esquena

a les forteses de la paraula escrita) i és aquest miracle tan benvingut de ser capaç de continuar creant addició a la necessitat, encara, de la poesia; d'aquesta forma arterial de la poesia que en cap cas renuncia a la vida viscuda, junta, entre l'exploració, el pensament i l'emoció.

En efecte, *Estiula* deu ser un dels llibres més grans del poeta assagista Lluís Calvo. Com a mínim per dues raons: l'una és que el volum reuneix, d'una manera o altra, bona part de les vèrtebres essencials que havien bastit els seus llibres anteriors; i l'altra, que la polifonia buscada de continguts i formes, junts i juntes, arriba al seu punt més àlgid. *